

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **T.H.T.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 6, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Praha 8, Křižíkova 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.8.2007, č.j. SCPP-1857/C-252-2007,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 15.8.2007, č.j. SCPP-1857/C-252-2007, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13.640,-Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání potvrzeno rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Oddělení cizinecké policie Brno – venkov ze dne 23.4.2007 č.j.: SCPP-58-14/BR-II-SV-2007, jímž bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území byla stanovena na dva roky ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo rozhodnuto, že doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území České republiky neběží, je-li rozhodnutí nevykonatelné z důvodů uvedených v ust. § 119 odst. 5, 6 tohoto zákona a dále § 179 téhož zákona, jakož i § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon

o azylu) v platném znění. Bylo rozhodnuto, že cizinka je povinna vycestovat z území ČR do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V případě vynětí cizinky z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 citovaného zákona se doba k vycestování stanovuje v délce 15 dnů od odpadnutí tohoto důvodu. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto o tom, že se na cizinku nevztahují důvody znemožňující vycestování. Žalovaný svým rozhodnutím toto prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Žalobkyně v podané žalobě žalobou napadenému rozhodnutí vytýkala, že žalovaný na základě provedené dokazování dospěl k nesprávným skutkovým závěrům a jeho rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je tak neodůvodněné, nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné pro rozpor s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen správní řád). Žalovaný a prvostupňový správní orgán založil skutkový stav na svých dedukcích a úvahách o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž byly řádně hodnoceny veškeré důkazy, proto skutkový stav nelze považovat za prokázaný. K tomu poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ve věci sp. zn. 5Azs 125/2004

Žalovaný podle žalobkyně nepochopitelně hodnotil uplatnění práva účastníků řízení jako „obstrukční jednání v průběhu správního řízení“, aniž by vysvětlil, jakým způsobem dospěl ke svým závěrům, že jednání účastníků je účelové s cílem legalizovat žalobkyni pobyt na území ČR. Podle žalobkyně je legalizace pobytu na území legitimním účelem jejího jednání a nelze ji za to postihovat. Stejně tak nelze hodnotit způsob uplatnění práva účastníka řízení.

Žalobkyně namítala, že výroková část rozhodnutí je nezákonná pro obsahovou nejednotnost a nesrozumitelnost s tím, že ve výroku rozhodnutí správní orgán I. stupně operuje s právními pojmy platnost, vykonatelnost a právní moc rozhodnutí, a to v rozporu s § 73, § 74 a § 101 správního řádu za použití § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť tyto pojmy nezákonně ztotožňuje. Správní orgán I. stupně i žalovaný stanovuje platnost rozhodnutí ode dne právní moci rozhodnutí a dále ji odkazem na § 119 odst. 5,6 zákona o pobytu cizinců do budoucna za určitých podmínek přerušuje a tím ji nezákonně spojuje s vykonatelností rozhodnutí, aniž by zákon výslovně správnímu orgánu umožňoval platnost rozhodnutí, resp. dobu, po níž nelze umožnit cizinci vstup na území ČR, takto přerušit. Podle žalobkyně lze analogicky podle § 122 odst. 5, 6 dovodit, že doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, je spojena s dobou platnosti rozhodnutí (zrušením platnosti je zrušen zákaz vstupu na území) s tím, že zákon výslovně v ust. § 119 odst. 5,6 vylučuje vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění a pokud neupravil v tomto smyslu také dobu platnosti rozhodnutí, rozhodnutí je platné a doba, po níž je cizinci zakázán vstup na území, tak běží bez přerušování. Podle žalobkyně nelze vykonatelnost rozhodnutí s platností spojovat na základě individuálního aktu správního orgánu a přerušit či pozastavit platnost rozhodnutí. Žalobkyně dále poukázala na § 101 správního řádu, podle kterého je správní orgán oprávněn zasáhnout do běhu platnosti jen formou nového rozhodnutí po provedení novém řízení, a to jen po právní moci původního rozhodnutí. Doba, po níž je cizinci zakázáno vstoupit na území byla stanovena na dva roky a neexistuje právní předpis, který by umožňoval běh této doby přerušit. Účastníci správního řízení pak nemají jistotu ohledně platnosti takového rozhodnutí, neboť ta není stanovena pevným časovým úsekem. Žalobkyně zdůraznila, že zvláštní zákon žalovanému neumožňuje předem upravovat běh doby platnosti rozhodnutí, správní orgán je dle současné právní úpravy oprávněn stanovit pouze délku trvání této doby. Podle žalobkyně není tento nesmyslný výklad zákona v praxi orgánu Služby cizinecké a pohraniční policie ojedinělý, ale lze se domnívat, že je takto postupováno na základě metodického pokynu. Jestliže z takové normy správní orgán I. stupně vycházel, a pokud ji lze označit jako obecně závaznou, měla by být veřejně přístupná s ohledem na znění § 2 odst. 1 a § 4 odst. 4

správního řádu. Rozhodování správního orgánu klade důraz na předvídatelnost rozhodnutí a právní jistotu účastníků správního řízení. Žalobkyně poukázala na ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které definuje rozhodnutí o správním vyhoštění s tím, že nelze napadené rozhodnutí pro neplatnost jednoho z jeho obligatorních výroků považovat za rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobkyně rovněž namítala, že je postižena správním vyhoštěním jednak jako rodinný příslušník občana Evropské unie podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že naopak dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a písm. c) bod 2 tohoto zákona toto neplatí. Podle žalobkyně tak není zřejmé, zda správní orgán nesprávně aplikoval právní normu a nebo s jistotou nezjistil, zda je žalobkyně rodinným příslušníkem občana EU, či nikoli. Tvrdila, že je nezákonné alternativně „pro všechny případy“ použít dvě ustanovení zákona upravující právní vztah účastníků v odlišném právním režimu, kdy je vyloučena aplikace obou ustanovení najednou. Žalobkyně buď není rodinným příslušníkem občana EU, a pak lze na její věc aplikovat pouze ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebo jím je, a pak lze užít jen § 119 odst. 2 téhož zákona. Žalovaný tedy rozhodl nezákonně na základě nesprávného ustanovení zákona.

Podle žalobkyně se žalovaný v rozhodnutí zabývá obsáhle pojmem závažné narušení veřejného pořádku, ovšem nesprávným způsobem a vzhledem k nejasnosti ve skutkových zjištěních, zda žalobkyně je či není v režimu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců (užití protichůdných ustanovení § 119 odst. 1 a § 199 odst. 2 – správně má být uvedeno § 119 odst. 2) se žalobkyně k tomu vyjadřuje jen okrajově, a sice trvá na tom, že žalovaný i správní orgán I. stupně nesprávně aplikovali ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a nesprávně právně vyložili neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Žalobkyně poukázala na to, že právní řád ČR poskytuje zcela jasnou definici tohoto právního pojmu s tím, že tento je podrobně definován ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, ve znění pozdějších předpisů (dále jen Směrnice). K tomu poukázala na čl. 27 odst. 2 Směrnice a zásadu přiměřenosti a posuzování každého jednotlivého případu na základě osobního chování dotčené osoby s tím, že toto ustanovení zcela vylučuje aplikaci § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodů tzv. generální prevence, tj. neumožňuje odůvodňovat tyto případy s odkazem na obecné zájmy společnosti tak, jak to činí žalovaný. Zdůraznila, že Směrnice v čl. 27 odst. 2 druhá věta zcela jasně stanovuje, že jednání dotčené osoby kvalifikované jako trestní čin samo o sobě nelze považovat za porušení veřejného pořádku. Dále poukázala na § 36 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním (dále jen zákon o mezinárodním právu) s tím, že tento zákon přímo poskytuje definici tohoto pojmu. Dospěla k závěru, že za závažný způsob narušení veřejného pořádku s ohledem na Směrnici je třeba považovat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce k tomu navíc okruh takovýchto protiprávních jednání zužuje, když stanovuje podmínku pro aplikaci ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tak, že tato narušení veřejného pořádku mají být provedena závažným způsobem. V rovině trestněprávní sem spadají trestné činy mimořádné závažnosti. To vyplývá z analogie, že závažný způsob narušení veřejného pořádku musí být přiměřený nebo srovnatelný s ohrožením bezpečnosti ČR, což je druhý z důvodů pro zamítnutí žádosti o zvláštní pobytové povolení uvedených v § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebo z toho, že v § 179 odst. 2 téhož zákona se staví co se týká závažnosti na stejnou úroveň ohrožení bezpečnosti státu a odsouzení za zvlášť závažný trestný čin. Analogicky lze použít i ust. § 34 písm. e) trestního zákona, které jako příklad obdobného termínu „vážené ohrožení veřejného pořádku“ uvádí živelnou pohromu.

Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ke vzneseným žalobním bodům vyplynulo, že správní orgán i žalovaný vyšli ze zjištění, že dne 18.4.2007 se žalobkyně dostavila v doprovodu svého druha pana R.B.a a právního zástupce Mgr. Valikulova na Oddělení cizinecké policie Brno-venkov z důvodu legalizace svého pobytu, bylo zjištěno, že vstoupila na území ČR neoprávněně a zdržovala se zde bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, a to na základě cestovního dokladu, který byl vystaven na Zastupitelském úřadu Vietnamu ve Varšavě a nebyl opatřen žádným přechodovým razítkem, které by prokazovalo oprávněnost vstupu na území ČR. Dále bylo z informačních systému zjištěno, že žalobkyni nebylo vydáno žádné vízum, které by ji opravňovalo k pobytu na území ČR, přičemž dne 16.4.2007 byla podána prostřednictvím právního zástupce žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ke svému vstupu na území ČR se žalobkyně v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení odmítla vyjádřit, stejně jako k bližším informacím ohledně svého přítele R.B. kdy pouze uvedla, že se s ním seznámila v Polské republice, kde se stýkali, plánují uzavření manželství. Obdobně vypovídal i přítel cizinky R.B. Správní orgán I. stupně hodnotil jednání obou účastníků správního řízení jako účelové, směřující k odvrácení negativních důsledků protiprávního jednání žalobkyně a k získání jejího povolení k trvalému pobytu. Prvostupňový správní orgán na to vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, při kterém zohlednil i obstrukční jednání obou účastníků v průběhu řízení a dovodil, že žalobkyně závažným způsobem narušila veřejný pořádek, neboť svým jednáním stěžovala výkon státní správy a zneužívala práva. Pro posouzení otázky, zda se na ni vztahují důvody znemožňující vycestování užil jako podkladu závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 20.7.2007 č.j.: OAM-15-1591/VL-2007. I když prvostupňový správní orgán nebyl plně přesvědčen o tom, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU, vzal R.jako dalšího účastníka řízení a přiznal žalobkyni postavení rodinného příslušníka EU a rozhodnutí o správním vyhoštění vydal v souladu s § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Písemné vyhotovení rozhodnutí bylo doručeno právnímu zástupci obou účastníků 2.5.2007. Na to se žalovaný vyjádřil k odvolacím námitkám obou účastníků řízení, kteří brojili proti rozhodnutí o správním vyhoštění pro jeho nezákonnost a rozpor s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života jich obou, neboť dne 28.4.2007 uzavřeli manželství a žalobkyně je tak rodinným příslušníkem občana EU, pročež nelze její jednání považovat za jednání, kterým by ohrožovala bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušovala veřejný pořádek. K tomu poukázali na potřebnou intenzitu takového jednání a tvrdili, že žádná z popsanych skutečností k osobním a soukromým poměrům v prvostupňovém rozhodnutí nenaplňuje význam tohoto pojmu. K tomu žalovaný po přezkoumání prvostupňového správního rozhodnutí vyšel ze zjištění učiněných tímto správním orgánem a důvodu pro uložení správního vyhoštění a uvedl, že tímto důvodem není při aplikaci § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců skutečnost, že se cizinec dopustil přestupku, ale skutečnost, že svým jednáním narušuje závažným způsobem veřejný pořádek. Takové závažné narušení veřejného pořádku spatřoval správní orgán I. stupně též v jednání, kterým došlo ke zneužití práva, resp. obcházení zákona. K tomu žalovaný poukázal na vyjádření žalobkyně v protokolu ze dne 18.4.2007, kde žalobkyně uvedla, že nebude reflektovat na případné otázky týkající se vztahu obou partnerů. Odmítla odpovědět i na otázku, zda žijí ve společné domácnosti. Žalovaný poukázal i na to, že práva nevypovídat využil také její přítel R.B., který odmítl odpovídat na otázky, zda zná rodinné poměry paní žalobkyně. Žalovaný konstatoval, že přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého rodinného života žalobkyně hodnotil správní orgán I. stupně podle kritérií vyplývajících z čl. 28 odst. 1 Směrnice, když vzal v úvahu také sociální a kulturní

integraci do společnosti a míru vazeb na domovskou zemi a dospěl k závěru, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života. Měl za to, že žalobkyně jednala s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Žalovaný se s závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil s tím, že z okolností případu vyplývá, že jednání žalobkyně a následné uzavření manželství bylo shledáno jako účelové, ve snaze odvrátit nepříznivé důsledky předchozího protiprávního jednání, a sice v neoprávněném vstupu a pobytu na území s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Zdůraznil, že na otázky, které by umožnily správnímu orgánu detailněji posoudit okolnosti společného soužití, oba účastníci řízení odmítli vypovídat. K tomu žalovaný poukázal na snahu správních orgánů o potírání účelových manželství ve smyslu rezoluce Rady Evropské unie ze dne 4.12.1997, o opatření, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen rezoluce) s tím, že podle této rezoluce představují účelová manželství prostředek obcházení pravidel o vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí a členské státy by měly přijmout opatření k potírání tohoto jevu. V rezoluci jsou vymezeny okolnosti svědčící o tom, že manželství může být manželstvím účelovým. V projednávané věci měl žalovaný za prokázané, že manželské soužití se neudrží, nejsou plněny povinnosti vyplývající z manželství a minulosti cizinky obsahuje pobytové odchylky. Podle žalovaného došlo v posuzovaném případě ke zneužití práva spojeného s postavením rodinného příslušníka občana EU a toto zneužití práva lze definovat jako „realizaci práva k právem neodůvodněné újmě společnosti nebo újmě někoho jiného“. Účelová jednání směřující k získání povolení trvalého pobytu na území lze podle názoru žalovaného považovat za újmu společnosti s tím, že za zneužití práva je uzavření účelového sňatku označeno i v čl. 35 Směrnice. Poukázal na to, že zneužívání práva vede k jeho znevažování. Tolerance takového jednání omezuje jeho vymahatelnost. Obcházením práva je rovněž narušována činnost veřejné správy. Zneužití a znevažování institutu manželství přispívá také k erozi společenských vztahů. Přihlédl k obstrukčnímu jednání žalobkyně i jejího partnera v průběhu správního řízení a poukázal na to, že stejný postoj zaujala i v žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, byť byla prvostupňovým správním orgánem upozorněna na ust. § 50 odst. 2 správního řádu a povinnost účastníků řízení poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost. Žalovaný konstatoval, že odmítavý postoj ke spolupráci měl i s ohledem na povahu skutečností, k nimž se žalobkyně odmítla vyjádřit, významnou vypovídací hodnotu a že je jedním z momentů svědčící pro závěr, že její pobyt na území je rizikem z hlediska veřejného pořádku. Poukázal dále na výklad pojmu veřejný pořádek, jak jej učinil prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí a jak je obsažen v odborné literatuře, s tím, že tento jev vyložil v rámci zákona, a tedy ve vztahu k otázkám pobytu cizinců na území ČR. Měl za to, že definici obsaženou v § 36 zákona o mezinárodním právu nelze na daný případ aplikovat, neboť tato definice vymezuje pojem veřejný pořádek pro jiné účely, naproti tomu porušování zákonem stanovených pravidel pro vstup a pobyt cizinců na území ČR a zneužívání institutu rodinného práva lze navíc podle žalovaného považovat za porušení „základních zásad společenského státního zřízení“. K poukazu odvolatelů na čl. 27 odst. 2 Směrnice uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění se opírá o poznatky o konkrétním osobním jednání cizinky, spočívající v porušování podmínek vstupu a pobytu cizinců na území, zneužívání práva a obstrukčním jednáním ve vztahu ke správním orgánům, což žalovaný považuje za dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. K tomu zmínil čl. 35 Směrnice, podle kterého členské státy přijmou potřebná opatření k zamítnutí, ukončení nebo zrušení práv přiznaných touto Směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, jakým je například účelové manželství. K poukazu odvolatelů na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a svobod a nepřiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince žalovaný poukázal na odst. 2. tohoto článku Úmluvy, kde jsou vymezeny případy, kdy lze v souladu se zákonem do těchto práva zasáhnout s tím, že tam patří i případy, kdy je to v demokratické společnosti nezbytné v zájmu

národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ale té například ochrany morálky. Zdůraznil, že žalobkyně ve svém vyjádření z 18.4.2007 uvedla, že na území nemá nikoho z příbuzných, pouze pana R. B., za kterého se následně po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně provdala. Vzhledem k tomu, že uzavřené manželství hodnotil žalovaný jako účelové, nedojde podle jeho názoru v uvedeném případě k zásahu do rodinného života cizinky. Dále žalovaný poukázal na čl. 28 odst. 1 Směrnice s tím, že všechny tyto okolnosti vzal správní orgán I. stupně v úvahu při posuzování přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizinky ve smyslu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se na území zdržovala neoprávněně, je dospělá, neuváděla žádné zdravotní potíže, rodinné vazby k území ČR dle svého vyjádření nemá s výjimkou českého manžela, avšak toto manželství bylo správním orgánem II. stupně hodnoceno jako účelové. Okolnosti případu nenasvědčují hlubší integraci v ČR, cizinka například neovládá český jazyk. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem a dále uvedl, že u cizince, který neoprávněně vstoupil na území, neoprávněně se zde zdržoval a následně uzavřel účelové manželství s občanem v ČR, lze konstatovat závažné narušování veřejného pořádku, a tedy naplnění důvodu pro uložení správního vyhoštění. Protože neshledal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozporné s právními předpisy ani věcně nesprávné, rozhodl o zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí (bod I a II žaloby). K námitce uvedené v bodu III žaloby uvedl žalovaný, že doba platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění byla stanovena na dva roky. K tomu poukázal na § 118 odst. 1 v návaznosti na § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jakož i § 119 odst. 5,6, § 179 téhož zákona a § 32 odst. 5 zákona o azylu. Měl za to, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a tudíž lze usuzovat, že počíná běžet uplynutím lhůty stanovené k vycestování z území ČR. Důvody, kdy je výkon rozhodnutí o správním vyhoštění suspendován jsou výslovně stanoveny v zákoně, aplikují se tudíž přímo ze zákona a není proto nutné ve výrokové části rozhodnutí všechny situace způsobující nevykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění vypočítávat. K námitce v bodu IV žaloby poukázal žalovaný na to, že se žalobkyně dostavila 18.4.2008 na cizineckou policii s právním zástupcem a svým druhem R. B. a i když se odmítla se svým druhem vyjádřit k jejich soužití a odmítla uvést bližší informace o jejich vztahu, správní orgán při probíhajícím řízení vzal pana B. jako dalšího účastníka správního řízení. Z tohoto důvodu bylo na žalobkyni pohlíženo jak na rodinného příslušníka EU. Nic na tom nemění fakt, že žalobkyně svým jednáním porušila § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Doložením opisu oddacího listu bylo v odvolacím řízení prokázáno uzavření jejího manželství s B. dne 28.4.2007. K bodu V žaloby žalovaný poukázal na závěry správních orgánů obou stupňů o závažnosti způsobu narušujícím veřejný pořádek žalobkyní a zdůraznil, že jednáním žalobkyně došlo k opakovanému vědomému porušení právních předpisů počínaje neoprávněným vstupem a pobytem na území ČR s následnou účelovou snahou o legalizaci svého neoprávněného pobytu na jednání žalobkyně, která zcela účelově dále stěžovala výkon státní správy, neboť odmítala uvést bližší informace o svém soužití a vztahu s panem B., který je od 28.4.2007 jejím manželem. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně, že za narušení veřejného pořádku má být posuzováno jen odsouzení pro speciální trestný čin a protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestném zákoně. Podle žalovaného byl závěr o porušení veřejného pořádku v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v napadeném rozhodnutí učiněn z celé řady jednání žalobkyně, které žalovaný popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

O takto podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22.12.2009, č.j. 9 Ca 295/2007-34 tak, že žalobu zamítl z důvodů v rozsudku uvedených.

Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) rozsudkem ze dne 7.12.2011, č.j. 9Af 57/2011-84 citovaný rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Po přezkoumání rozsudku Městského soudu v Praze dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobkyně (dále též stěžovatelka) je důvodná v tom rozsahu, pokud žalobkyně brojila proti výkladu pojmu veřejný pořádek, respektive výkladu narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tak, jak je interpretovaly správní orgány a městský soud. K tomu připomněl, že ze správního a soudního spisu je patrné, že žalovaný, jakož i městský soud, shledali v daném případě naplnění pojmu narušení veřejného pořádku závažným způsobem na základě toho, že stěžovatelka neoprávněně vstoupila a pobývala na území ČR a zároveň zneužila práva a obešla zákon, když účelově uzavřela manželství s R.B., občanem ČR. K tomu NSS připomněl znění ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a závěry rozšířeného senátu vyjádřené v usnesení NSS ze dne 26.7.2011 č.j. 3As 4/2010-151, podle kterého „skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některých základních zájmů společnosti jistě není například fakt samotného nelegálního vstupu a nelegálního pobytu na území ČR. Natož, aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak závažný zásah do práv jedince jako je vyhoštění z území a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, respektive rodinného příslušníka občana ČR.“ Dále rozšířený senát NSS konstatoval, že „samotný fakt účelového uzavření manželství nelze považovat za narušení veřejného pořádku, neboť zpravidla nejde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, které by navíc samo o sobě odůvodňovalo tak vážný zásah do cizincových práv, jakým je vyhoštění z území ČR. Tím spíše pak obvykle nepůjde o závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona.“

V nyní projednávané věci NSS konstatoval, že závěry správních orgánů, jakož i městského soudu, jsou v rozporu se závěry přednesenými v citovaném usnesení rozšířeného senátu a námitku stěžovatelky o nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, týkající se výkladu pojmu veřejný pořádek a jeho závažného narušení, považoval za důvodnou.

NSS přisvědčil i kasační námitce stěžovatelky, která poukazovala na nesprávný názor městského soudu, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR ve správním vyhoštění je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle stěžovatelky tak městský soud nesprávně aproboval závěr správních orgánů, že tato doba po čase jeho nevykonatelnosti neběží. Při posouzení této námítky NSS zjistil, že první senát předložil ve věci sp. zn. 1As 106/2010 rozšířenému senátu k projednání rozhodnutí otázku: „zda se staví běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, po dobu, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné, jestliže bylo dané rozhodnutí vydáno podle zákona o pobytu cizinců ve znění po novelizaci provedené zákonem č. 428/2005 Sb.“ O této otázce, jejíž zodpovězení je nezbytné pro vypořádání námítky stěžovatelky rozšířený senát ke dni vydání rozsudku NSS nerozhodl a NSS proto zavázal Městský soud v Praze, aby v dalším řízení nerozhodnutí o této otázce vyčkal a uvedenou námitku stěžovatelky, která je rovněž předmětem žaloby, vypořádal v souladu se závěry rozšířeného senátu.

V ostatních kasačních bodech, to je stížných námitek stran nerespektování dualismu ustanovení § 119 odst. 1 a § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy správní orgány jako důvody vyhoštění vedle sebe ve výroku uvedly obě tato ustanovení, což je podle stěžovatelky z podstaty věci nemožné, NSS jejímu názoru přisvědčil a uvedl, že je vyloučené, aby byl

cizinec vyhoštěn z území ČR na základě důvodů vyplývajících z obou výše uvedených ustanovení. Zdůraznil, že v případě osoby, která je občanem EU nebo rodinným příslušníkem takového občana, je nutno při posuzování důvodů vyhoštění postupovat výhradně podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jak vyplývá z rozsudku NSS ve věci č.j. 1As 96/2009-86. Na druhou stranu však podotkl, že ustanovení § 119 odst. 2 tohoto zákona se na rozdíl od § 119 odst. 1 omezuje pouze na stanovení důvodů, pro něž je možné občana EU nebo jeho rodinného příslušníka vyhostit. O dobách, na něž nelze vyhoštěnému cizinci podle § 119 odst. 2 umožnit vstup na území ČR, však toto ustanovení mlčí, přitom z § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je patrné, že stanovení této doby je součástí rozhodnutí o vyhoštění, ať už se jedná o cizince podle § 119 odst. 1 nebo odst. 2 téhož zákona. Pokud tedy zákonodárce v § 119 odst. 2 ani v žádném jiném ustanovení tohoto zákona žádné doby v souvislosti s důvody vyhoštění podle § 119 odst. 2 nezakotvil, měl NSS za to, že se v takovém případě jedná o mezeru v zákoně, kterou je nutné vhodným způsobem vyplnit. Za použití analogie legis je třeba při stanovení předmětné doby u vyhoštění občanů EU nebo jejich rodinných příslušníků vycházet z § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení vykazuje největší skutkovou podobnost s § 119 odst. 2 a je tomuto ustanovení nejbližší. Takový výkladový postup NSS již dříve aproboval, např. ve svém rozsudku č.j. 2As 65/2008-69. NSS k tomu uzavřel, že pokud správní orgány v případě vyhoštění občana EU nebo rodinného příslušníka takového občana uvádí ve výrocích svých rozhodnutí o vyhoštění vedle důvodu vyhoštění podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve smyslu výše uvedeném rovněž § 119 odst. 1 téhož zákona, může tomu být právě z výše uvedených důvodů. V takovém případě NSS na tomto postupu správních orgánů nespatriil žádné pochybení mající vliv na zákonnost. Podotkl však, že v případě takového postupu je nezbytné trvat na tom, aby bylo s ohledem na výše předestřené v odůvodnění správních rozhodnutí jednoznačně vymezeno, z jakých konkrétních důvodů je cizinec ČR z území ČR vyhoštěn, respektive zda správní orgány shledaly důvody vyhoštění výlučně podle jednoho z předmětných ustanovení a nesmí se-li při rozhodování důvody uvedené v obou z nich, které je nutno striktně rozlišovat. V projednávané věci NSS zjistil, že z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je nepochybné, že považovaly stěžovatelku za rodinnou příslušnici občana EU. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z totožného závěru jako správní orgán I. stupně, přičemž v době jeho rozhodování byla stěžovatelka již manželkou občana EU. Z toho je patrné, že správní orgány měly v době svého rozhodování o statutu stěžovatelky, jako rodinné příslušnice občana EU jasno. Otázkou tedy zůstalo, zda rovněž z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že důvody pro niž dospěly k závěru o vyhoštění stěžovatelky shledaly výlučně v naplnění § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. NSS k tomu zjistil, že z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že o vyhoštění rozhodly z důvodu naplnění § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, to je z důvodu, že stěžovatelka svým jednáním závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, přičemž toto narušení shledaly v tom, že stěžovatelka neoprávněně vstoupila a pobývala na území ČR a dále obcházela a zneužívala zákon, když účelově tvrdila, že má vztah s R. B., občanem EU, se kterým následně v průběhu odvolacího řízení uzavřela účelový sňatek. NSS proto nepřipustný dualismus, na který stěžovatelka poukazovala neshledal. Nazval, že správní orgány uvedením § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 vedle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců žádného pochybení majícího vliv na zákonnost jejich rozhodnutí se nedopustily. Námitku u stěžovatelky tak NSS považoval za nedůvodnou. NSS si byl vědom, že městský soud sice správně dospěl k závěru o důvodnosti předmětné námitky uplatněné již v žalobě, jakož i v závěru, že při stanovení doby, po kterou nelze vyhoštěnému cizinci podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců umožnit vstup na území ČR je nutno vycházet z ustanovení § 119 odst. 1 téhož zákona, nicméně argumentace, týkající se posouzení rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k otázce společné aplikace obou uvedených ustanovení, se od závěru NSS lišila. NSS měl však za to, že v daném případě nic nebrání tomu, aby NSS námitku zamítl

s tím, že argumentaci městského soudu korigoval a nahradil vlastními závěry. K tomu poukázal např. na rozsudek NSS č.j. 8Afs 15/2007-75.

Za tohoto stavu a vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, městský soud vyčkal rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ve věci č.j. 1As 106/2010-83. Ten usnesením ze dne 24.1.2012 rozhodl ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6.5.2010, č.j. 11Ca 219/2009-41 bod III. tak, že doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU nebo občanovi EU a nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR, nezapočítává až podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1.1.2012.

Z uvedeného je zřejmé, že Městský soud v Praze v projednávané věci žalobce rozhodoval v souladu se zákonem, když přisvědčil právnímu závěru správních orgánů obou stupňů, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR po správním vyhoštění je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění a že tato doba po čas jeho nevykonatelnosti neběží. Soud se tak vypořádal s posledně citovanou žalobní námitkou žalobkyně v souladu se závěry rozšířeného senátu a důvod pro zrušení žaloby napadeného rozhodnutí tak zůstal jen v rozsahu nesprávného výkladu pojmu veřejný pořádek, jak bylo uvedeno shora.

Z tohoto důvodu soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek 2 000 Kč za podanou žalobu a 3 000 Kč za podanou kasační stížnost, dále náklady právního zastoupení za 3 úkony právní služby po 2 100 Kč (podání, převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti podle § 7, 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč, tedy celkem 7 200 Kč, včetně DPH ve výši 1 440 Kč jehož je advokát žalobkyně plátcem, tedy celkem náklady řízení ve výši 13 640 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. února 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
Předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.